

[Forsvarsministeren.]

ogsaa i de andre Garnisonsbyer, er det Regelen, at naar en Soldat bliver indlagt paa Sygehus, forbliver han dér, enten til han er helbredet og kan udskrives til Tjeneste — maaske med enkelte Lettelser —, eller til hans Tilstand er saaledes, at der ikke kan ventes yderligere Bedring, idet han da kasseres for stedsde eller for Tiden. Er han lidende af Lungetuberkulose, overflyttes han, hvis han ønsker det, til et Sanatorium, hvor han behandles for Statskassens Regning.

Denne Fremgangsmaade er den mest humane overfor de værnepligtige. Hvis de militære Sygehuse — og det gælder ogsaa Afdelingerne — fulgte den Fremgangsmaade at fremstille en Soldat for en Kassationskommission, blot fordi han paa Grund af en eller anden Sygdom eller Svaghed havde været helt eller delvis tjenstdygtig nogen Tid, vilde Følgen blive, at mange flere endnu blev kasseret for Tiden (midlertidigt). Dette vilde — — medføre den væsentlige Ulempe for de paagældende, at deres Værnepligtsforhold blev meget usikkert. De skal da paa ny møde ved Sessionen og kan ikke vide, om de bliver kasseret eller atter taget til Tjeneste.“

Det ærede Medlem omtalte dernæst Influenza-Epidemien. Det er ganske rigtigt, at der under Influenza-Epidemien i 1918—19 ogsaa var megen Sygdom blandt Soldaterne, men jeg tror nok, det er betydeligt overdrevent, hvad der her er anført. Jeg har faaet en Meddelelse fra Generallægen, som gaar ud paa, at af den indkaldte Styrke paa ca. 35 000 Mand var ca. 17 000 angrebet af Influenza, men de var naturligvis ikke alle alvorligt angrebet. Med Hensyn til Dødsfaldene døde der 1,5 pCt. af de 35 000 Mand, 261 Soldater. Af Dødsfaldene var naturligvis de fleste foraarsaget af Lungebetændelse, men det var ikke alene blandt Soldaterne, at Lungebetændelsen i disse Aar rasede, det var lige saa meget ude blandt Civilbefolkningen, og det viser sig da ogsaa, at Procenten for Soldaterne nogenlunde er den samme som Procenten for den civile Befolkning.

Det ærede Medlem havde ogsaa adskilligt at anke over med Hensyn til Militærlægerne. Med den Løn, Militærlægerne faar — den er jo ret ringe, relativt set, jeg tror Begyndelseslønnen er 3 360 Kr. —, har man naturligvis beregnet, at disse Læger har Lov til at have privat Praksis, hvorved de ogsaa opnaar at skaffe sig Kundskaber og Erfaringer. Selv om de har en saadan Pri-

vatpraksis, kan deres Arbejde jo gøres lige saa samvittighedsfuldt som ellers.

Naar det ærede Medlem siger, at der er megen Inhumanitet indenfor Militærlægernes Kreds, maa jeg sige, at man hører fra anden Side, at de i Virkeligheden er alt for hensynsfulde. De staar tidt overfor Soldater, der vil se, om de ikke kan komme bort fra en eller anden anstrengende Øvelse, som deres Afdeling skal ud til, og Militærlægerne er da i mangfoldige Tilfælde for hensynsfulde. Saaledes lyder det, som sagt, fra anden Side, men Sandheden ligger antagelig lige midt imellem. Jeg tror, man gennemgaaende absolut maa hævde, at Militærlægerne gør deres Pligt. Jeg tror ikke, man i den Henseende kan bebrejde dem noget.

Endelig til Slut skal jeg omtale en anden Sag, som det ærede Medlem Hr. Simonsen var inde paa, og den vedrører Remontekommissionen og en Handel, som Remontekommissionen afsluttede i Hillerød for kort Tid siden. Det ærede Medlem havde vistnok faaet sine Oplysninger gennem Aviserne deroppe, og de gik ud paa, at Remontekommissionen havde givet 800 Kr. for en Hest, som Ejeren af Hesten ikke vilde have mere end 700 Kr. for. Det er ogsaa lidt aparte, det vil jeg give det ærede Medlem Ret i.

Der er skaffet Oplysninger om, hvorledes den Sag forholder sig, og Formanden for Remontekommissionen, Ritmester Hauschild, har givet mig en Beretning derom. Vedkommende Ejer af Hesten forlangte 750 Kr. — altsaa ikke 700 Kr. —, og Formanden, Ritmester Hauschild, fraraadede, at man skulde give mere, end Manden forlangte, og heri er jeg enig med Kommissionens Formand —, men de to andre Medlemmer, det civile Medlem, Hr. Jensen Hyldegaard, og Overdyrlæge Selmer, overstemte Formanden og mente, at Ejeren skulde have 50 Kr. mere. Begrundelsen herfor var, at det er af Interesse i det hele taget at faa Remonteaavlen fremmet her i Landet, saa man kan købe saa mange Heste som overhovedet muligt herhjemme, og derfor skulde det være en Slags Opmuntring at vise, at naar man virkelig stod overfor en god Hest, var der ikke noget i Vejen for, at man ogsaa kunde betale en ordentlig Pris for den, i dette Tilfælde altsaa 50 Kr. over, hvad vedkommende forlangte. Endvidere begrundede de deres Standpunkt med at henviser til, hvad der betales for Remonter, f. Eks. i Sverige, hvor man er oppe paa meget højere Priser, paa, jeg tror, mellem 1 100 og 1 600 Kr.

Saaledes hænger Sagen altsaa sammen.